

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobkyně: **Ing. J. S.**, proti žalované: **Česká televize**, se sídlem Praha 4, Kavčí Hory, IČO: 00027383, v řízení o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 4. 4. 2014, č. j. LP 104/2014

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí generálního ředitele České televize označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2014 o odmítnutí žádosti žalobkyně ze dne 12. 2. 2014 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), v níž žádala o poskytnutí těchto informací:

1/ Kolik (počet) TV přijímačů přihlásil 27. 9. 2012 Z. D. IČ: X a) na adrese X, b) na adrese X;

2/ Kolik (počet) TV přijímačů bylo přihlášeno dne 25. 9. 2012 společností GSI INVEST s.r.o., IČ: 28260309 a) na adrese X, Praha 10, b) na adrese X.

V odůvodnění napadeném rozhodnutí odvolací orgán konstatoval, že dne 17. 3. 2014 obdržela žalovaná odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí, kterým byla předmětná žádost odmítnuta dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ve spojení s § 10 téhož

zákona. Prvostupňové rozhodnutí jako důvod odepření poskytnutí informace uvedlo ochranu důvěrnosti majetkových poměrů vymezenou v § 10 zákona č. 106/1999 Sb. Důvod pro odepření informací uvedený v tomto ustanovení je obligatorní. To má za následek, že povinný subjekt (v tomto případě žalovaná) nesmí informace poskytnout, jestliže jsou zároveň splněny dva zákonné předpoklady: 1. jde o informace o majetkových poměrech a 2. tyto informace jsou získány na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění nebo sociálním zabezpečení. Žalobkyně v odvolání nesouhlasila s právním posouzením uvedeným v prvostupňovém rozhodnutí, podle něhož byla naplněna podmínka první, tedy že se jedná o informaci o majetkových poměrech. Namítala, že se nejedná o sdělení informace o majetkových poměrech poplatníka, jelikož „*pouhý počet (množství) blíže nespecifikovaného předmětu pro příjem televizního signálu, blíže nespecifikovaného stáří, bez udání ceny předmětu (např. hodnota TV přijímače může být již cca od 500,- Kč do 800.000,- Kč) nemůže podávat informaci o majetkových poměrech poplatníka.*“

Odvolací orgán konstatoval, že zákon č. 106/1999 Sb., ani zákon č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 348/2005 Sb.“), ani žádný právní předpis žalované nestanoví povinnost zjišťovat, jaká byla pořizovací cena televizorů v době, kdy pan K. a společnost GSI INVEST s.r.o., televizní přijímače u žalované přihlásili. Žalovaná rovněž nemá povinnost činit odhady, ani se jinak vyjadřovat k hodnotě televizních přijímačů k tomuto datu nebo k datu podání odvolání. Žalobkyní poskytnutý odhad hodnoty TV přijímačů žalovaná vzala jako podklad k tvrzení, že průměrný TV přijímač není věcí zanedbatelné hodnoty. Není přitom podstatné, zda jej poplatník televizního poplatku vlastní, drží nebo užívá na základě jiného právního důvodu, neboť se lze důvodně domnívat, že mu v souvislosti s jeho vlastnictvím, držbou či užíváním vzniknou určité náklady (ať již ve formě zaplacení kupní ceny, nebo formou závazku k periodickému majetkovému plnění na základě smlouvy o nájmu či leasingové smlouvy). V této souvislosti odvolací orgán citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 As 53/2007-85, ze kterého podle něj vyplývá, že informace o majetkových poměrech fyzické a právnické osoby je nejen informace o majetkových právech dotčené osoby ve smyslu údaje o hodnotě TV přijímače, který vlastní, ale také informace o jejích pasivech. Informace o majetkových poměrech jsou tedy jak informace o závazcích vzniklých v souvislosti s držbou či užíváním přihlášených TV přijímačů, tak také informace o výši poplatků placených dle § 5 odst. 3 ve spojení s § 6 zákona č. 348/2005 Sb. V tomto ohledu nelze přisvědčit argumentu žalobkyně, že celková výše televizních poplatků za jeden měsíc rozhodně není částka, ze které by bylo možné cokoliv odvodit o výši nebo o poměru jejich majetků. Ačkoliv je možné se shodnout na tom, že měsíční náklad ve výši 270,- Kč za dva přihlášené TV přijímače, jak je (příkladmo) uvedeno v odvolání, není částkou vysokou, bez znalosti údaje o počtu TV přístrojů nelze s jistotou říci, zda se v tomto konkrétním případě jedná o částku v řádu stovek, tisíců či desetitísiců korun, a nelze proto určit, jakou mírou tato částka ovlivňuje majetkové poměry poplatníka televizního poplatku. Informace o počtu TV přijímačů, které se v provozovně pana Z. D. či v provozovně společnosti GSI INVEST s.r.o., nacházejí, je navíc hospodářsky cennou informací o tom, kolika televizory tito konkrétní poplatníci televizních poplatků vybavili svou provozovnu, která nepřímou vypovídá také o tom, kolik televizorů tyto subjekty dávají k dispozici k užívání svým klientům (hotelovým hostům). Ve spojení s veřejně přístupnou informací o účetních závěrkách obchodních společností (tedy i společnosti GSI INVEST s.r.o.), povinně zveřejňovanou ve sbírce listin obchodního rejstříku, lze porovnáním údaje z let předcházejících registraci poplatníka televizního poplatku a údajů z let následujících dovodit, jak vybavení provozovny TV přijímači ovlivnilo majetkové poměry poplatníka. Odvolací orgán na okraj dodal, že zatímco požadavek zveřejnění účetní závěrky obchodní

společnosti má své jednoznačné opodstatnění spočívající např. v umožnění získání informace o solventnosti obchodního partnera, jeho bonitě nebo stabilitě jeho obchodního vedení (čímž je předávána také informace o tom, zda jedná s péčí řádného hospodáře), poskytnutí informace o jednotlivých závazcích subjektu nebo o dílčích aspektech movitého majetku sloužícího k podnikání nelze považovat za legální a legitimní zásah do majetkových poměrů fyzické nebo právnické osoby.

Ke druhé podmínce aplikace § 10 zákona č. 106/1999 Sb., tedy že informace o majetkových poměrech poplatníka jsou získány na základě zákonů o daních, poplatních nebo zdravotním pojištění nebo sociálním zabezpečení, odvolací orgán uvedl, že naplnění tohoto zákonného požadavku bylo v prvostupňovém rozhodnutí řádně zdůvodněno. Jelikož se žalobkyně proti tomu v odvolání neohradila, má se za to, že s tímto zdůvodněním souhlasí a že naplnění druhé podmínky aplikace § 10 zákona č. 106/1999 Sb., je nesporné.

Odvolací orgán uzavřel, že jelikož byly naplněny všechny podmínky ustanovení § 10 zákona č. 106/1999 Sb., které stanoví obligatorní důvody odmítnutí žádosti o informace, žalovaná tyto údaje nesmí žalobkyni poskytnout.

V žalobě podané proti napadenému rozhodnutí žalobkyně nejprve zrekapitulovala obsah své žádosti o poskytnutí informace a průběh správního řízení. Poté zopakovala argumentaci, kterou uplatnila již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Uvedla, že nesouhlasí s aplikací § 10 zákona č. 106/1999 Sb., neboť v daném případě se nejedná o sdělení informace o majetkových poměrech poplatníků. Pouhý počet blíže nespecifikovaných TV přijímačů bez udání jejich ceny, která se může pohybovat v rozmezí od 500,- Kč do 800.000,- Kč, dle názoru žalobkyně nemůže podávat informaci o majetkových poměrech poplatníka. Ani částky měsíčně hrazené za televizní přijímače při jejich stávající výši nemohou mít žádný vliv na výši majetku podnikatele Z. D. či společnost GSI INVEST s.r.o., což znamená, že informace o počtu TV přijímačů neposkytuje informaci o majetkových poměrech těchto poplatníků.

Z počtu užívaných či vlastněných TV přijímačů, bez znalosti výše plateb spojených s užíváním TV přijímačů (nájemné TV přijímačů, TV poplatků) či typů TV přijímačů a jejich cen, a z adresy, na které jsou TV přijímače přihlášeny, nelze usuzovat na majetkové poměry pana Z. D. či společnosti GSI INVEST s.r.o., mimo jiné i proto, že hodnota jejich ostatního majetku, uváděného ve veřejně dostupných státem zřízených registrech (např. katastr nemovitostí), je mnohonásobně větší, než možná hodnota plateb spojených s užíváním a/nebo pořízením TV přijímačů.

Žalobkyně dále namítla, že požadovaná informace je informací zveřejněnou samotnými osobami, kterých se poskytnutí informací týká. Takovou informaci je povinný subjekt povinen poskytnout, pokud na tom žadatel trvá (§ 6 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.). V daném případě se jedná o TV přijímače ve dvou hotelech. Oba hotely zveřejňují na svých i jiných webových stránkách a portálech, že všechny pokoje jsou vybaveny TV přijímači, jsou zde fotografie, jak tyto TV přijímače vypadají, kolik pokojů hotel má, někdy dokonce uvádějí i typ přijímače. Pokoje si lze osobně prohlédnout a podívat se, jak TV přijímače vypadají. Lze navštívit i jiné prostory, kde jsou TV přijímače umístěny, např. restaurace. TV přijímače jsou tam, kde je lidé mohou sledovat, a lze je tudíž vidět a bez problémů spočítat. Hotely jsou prostory, které jsou přístupné občanům. Informace o počtu TV přijímačů v obou hotelech je veřejně dostupná např. na stránkách www.hotelzlatahvezda.cz, www.booking.com, nebo www.hotely.cz, kde lze informaci o počtu TV přijímačů v jednotlivých hotelích snadno zjistit.

Žalobkyně je přesvědčena, že o majetkových poměrech právnických osob – obchodních společností, jakou je i GSI INVEST s.r.o., na rozdíl od počtu televizorů v jedné z jejích provozoven, vypovídají údaje z účetních závěrek, které mají být ze zákona povinně zveřejňovány ve sbírkách listin příslušných soudů.

Sdělení informace, na které ze dvou veřejně známých adres byly přihlášeny blíže nespecifikované TV přijímače, nemůže podávat informaci o majetkových poměrech poplatníka. Nelze tvrdit, že sdělení adresy přímo vypovídá o tom, na kterém z uvedených míst poplatník koncentruje svůj movitý majetek, neboť přihlášené TV přijímače nemusí být v jeho vlastnictví. Zákon č. 348/2005 Sb., totiž stanoví, že oznamovací povinnost podle § 8 má a poplatníkem televizního poplatku dle § 3 odst. 2 je též osoba, která přijímač nevlastní, ale pouze drží nebo z jiného právního důvodu používá alespoň 1 měsíc. Přihlášené TV přijímače mohou být i bezplatně užívané. Nelze ani tvrdit, že na dané adrese dochází ke koncentraci movitého majetku, když není známa ani hodnota ostatního movitého majetku uloženého na dané adrese. Hodnota TV přijímačů může být zanedbatelná jak sama o sobě, tak i v porovnání s hodnotou ostatního movitého i nemovitého majetku nalézajícího se na dané adrese. Informace o tom, že na dané adrese dochází ke koncentraci neznámé hodnoty (ceny) předmětů, neříká nic o majetkových poměrech osoby, která je drží, a to ani v případě, kdyby jí tyto předměty patřily.

Žalobkyně má za to, že poskytnutí požadované informace je ve veřejném zájmu. Dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 671/02 ze dne 16. 1. 2003 je žalovaná veřejnou institucí hospodařící s veřejnými prostředky. Proto je ve veřejném zájmu, aby byla kontrola nad těmito veřejnými finančními prostředky. Veřejný zájem spočívá mimo jiné i v kontrole toho, zda žalovaná má správné informace o počtu provozovaných TV přijímačů. Od toho se odvíjí výše veřejných prostředků, se kterými žalovaná hospodáří, a následně i výše TV poplatku nebo rozsah a kvalita veřejné služby poskytované žalovanou. Souhlas s právním názorem žalované by znamenal, že laická veřejnost by neměla žádnou možnost kontroly, zda nedochází k neoprávněnému osvobození od povinnosti platit televizní poplatek, čímž by byl vytvořen prostor pro podvod a korupci.

Žalobkyně je přesvědčena, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena na ústavně zaručeném právu na informace ve smyslu § 1 a § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Odmítnutím poskytnout informace byly ze strany žalované překročeny meze správního uvážení.

Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě setrvala na argumentaci uplatněné v napadeném rozhodnutí a k věci samé dále uvedla, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008 č. j. 5 As 53/2007 – 85 lze za majetkové poměry fyzických a právnických osob považovat nejen aktiva, nýbrž i jejich pasiva. Informací o majetkových poměrech jsou tedy nejen informace o počtu televizních přijímačů, které dotčená osoba vlastní, ale také informace i výši placených televizních poplatků. Poplatník, který je fyzickou osobou - podnikatelem, platí v souladu s § 5 odst. 3 zákona č. 348/2005 Sb., televizní poplatek z každého televizního přijímače, který používá k podnikání nebo v souvislosti s ním. Poplatník, který je právnickou osobou, platí podle § 5 odst. 4 téhož zákona televizní poplatek z každého televizního přijímače. I kdyby měly dotčené osoby TV přijímače bezplatně vypůjčené od třetích osob, počet těchto televizních přijímačů určuje, jakou částku měsíčně za ně odvádí. Tato částka přitom může v závislosti na počtu televizních přijímačů dosahovat stovek, tisíců i deseti tisíců Kč. Proto nelze

přisvědčit argumentu žalobkyně, že celková výše televizních poplatků za jeden měsíc není částka, ze které by bylo možno cokoli odvodit o majetkových poměrech dotčených osob. Bez znalosti údaje o počtu TV přijímačů nelze určit, jakou měrou (výše placeného poplatku) ovlivňuje majetkové poměry poplatníka televizního poplatku.

Zákon žalovanou opravňuje evidovat pouze počet přihlášených televizních přijímačů; zjišťovat hodnotu jiného majetku, který poplatník televizního poplatku vlastní, ani zjišťovat jiné adresy, na nichž poplatník hromadí majetek, jí nepřísluší. Žalovaná není oprávněna zkoumat, jaká byla pořizovací cena televizorů, činit odhady či se jinak vyjadřovat k hodnotě televizních přijímačů k určitému datu nebo porovnávat hodnotu přihlášených televizních přijímačů s hodnotou ostatního movitého a nemovitého majetku, který je ve vlastnictví poplatníka. Žalovaná má nicméně za to, že vzhledem k tomu, že průměrný televizní přijímač není věcí zanedbatelné hodnoty, nelze tvrdit, že umístěním několika televizních přijímačů na určité adrese nedochází ke koncentraci majetku, a že tato informace nevypovídá o majetkových poměrech dotčené osoby. Žalobkyně se svou žádostí domáhá informace o počtu televizních přijímačů přihlášených na adrese sídla a na adrese provozovny hotelu konkrétních osob. Umístěním televizních přijímačů do provozovny hotelu dochází k rozšíření hotelem nabízených služeb. Tato informace nepřímo vypovídá o tom, kolik televizorů dotčené osoby dávají k dispozici svým klientům (hotelovým hostům), takže se zároveň jedná o informaci hospodářsky cennou. Tato informace je významná také z hlediska ochrany majetku před trestnou činností. Informace, že na dané adrese byl přihlášen určitý počet televizních přijímačů, tj. že poplatník televizního poplatku na dané adrese koncentroval movitý majetek, může zvyšovat riziko jeho odcizení.

Žalovaná přisvědčila žalobkyni, že na jí uvedených webových stránkách a portálech se nacházejí informace o hotelových pokojích, včetně fotografií těchto pokojů, a rovněž informace o tom, že mezi vybavení pokojů patří také satelitní televize. Požadovaná informace, tj. *kolik televizních přijímačů přihlásily dotčené osoby na adresách v žádosti uvedených*, se nicméně na žádné z těchto internetových stránek nenachází. Tuto informaci přitom nelze získat ani osobní prohlídkou prostor dotčených osob, neboť televizní přijímače mohou být umístěny i na místech veřejnosti nepřístupných. Nedotknutelnost obydlí je zaručena jako jedno ze základních práv Listinou základních práv a svobod. Zákon č. 348/2005 Sb., ani jiný právní předpis žalovanou k provedení zásahu do nedotknutelnosti obydlí neopravňuje. Ani ona proto nemůže bez souhlasu poplatníků televizních poplatků vstupovat do provozoven, obydlí či sídel poplatníků a kontrolovat, zda počet televizních přijímačů, které přihlásili, odpovídá skutečnosti, a to ani v případě, že se jedná o pokoje v hotelech. Žalovaná je oprávněna používat při výběru televizních poplatků pouze takové prostředky, které jí k tomuto účelu dovolují použít platné právní předpisy.

Žalovaná nezpochybňuje právo žalobkyně (potažmo veřejnosti) na provedení veřejné kontroly hospodaření s veřejnými prostředky. Na základě požadovaných informací však nelze účinně zkontrolovat, zda žalovaná disponuje správnými informacemi o počtu provozovaných televizních přijímačů. Z porovnání počtu televizních přijímačů, které žalobkyně spočítá při návštěvě všech pokojů hotelové provozovny dotčených osob (k čemuž nutně potřebuje souhlas dotčených osob), s informací o počtu televizních přijímačů, které dotčené osoby přihlásily na adresách v žádosti uvedených, totiž nelze kvalifikovaně usoudit, zda dotčené osoby přihlásily všechny televizní přijímače, které se v objektu nacházejí. Dotčená osoba může mít přístroje, z nichž je povinna odvádět televizní poplatek, umístěny rovněž na místech, které nejsou veřejnosti přístupné, nebo naopak některé ze zařízení, které žalobkyně v hotelové provozovně spatří a za televizní přijímače označí, nemusí naplňovat definici televizního přijímače zakotvenou v ust. § 2 odst. 2 zákona č. 348/2005 Sb.

Požadovaná informace tedy není způsobilá sloužit k veřejné kontrole toho, jak žalovaná nakládá s veřejnými prostředky, a není tudíž informací, na jejímž poskytnutí by existoval veřejný zájem. Z požadované informace, tj. informace o počtu televizních přijímačů přihlášených na určité adrese, rovněž nelze zjistit, zda došlo k osvobození poplatníka od televizního poplatku či nikoliv.

Žalovaná poznamenala, že kontrolu správnosti údajů vedených v evidenci poplatníků provádějí její zaměstnanci, popř. jiné osoby k tomu oprávněné, a ke kontrole využívají všech možných zákonných prostředků. Při vymáhání televizních poplatků žalovaná uplatňuje rovný přístup vůči všem poplatníkům a vymáhá televizní poplatky od všech dlužníků, jakmile je zjistí. Pokud pojme podezření, že určitá osoba televizní poplatky řádně neplatí, zahájí v této věci šetření. Šetření podnětu na neplacení televizních poplatků probíhá zpravidla následovně: útvar správy a vymáhání televizních poplatků si obstará informace o osobě a o provozovně, v níž by se měly předmětné televizní přijímače nacházet, přičemž využívá zejména internetových zdrojů, a je-li to možné, vykoná i osobní návštěvu. V případě, že zjištění nasvědčují tomu, že by osoba mohla skutečně provozovat nepřihlášené televizní přijímače, vyzve tuto osobu v souladu se zákonem k evidenci přijímačů a k zaplacení přírážky ve výši 10.000,- Kč za každý nepřihlášený televizní přijímač. Reaguje-li tato osoba na výzvu tvrzením, že žádné neevidované přijímače neprovozuje, požaduje žalovaná doložení těchto tvrzení odpovídajícími důkazy. Pokud na základě výše popsání postupu dospěje k závěru, že osoba vlastní či drží nepřihlášené televizní přijímače, domáhá se svého práva u soudu. V případě, že z informací a důkazů vyplyne, že zákon porušen nebyl, případ ukončí. Nejinak tomu bylo i ve věci upozornění ze dne 15. 8. 2012, 7. 11. 2013 a 12. 12. 2013, kterými žalobkyně Českou televizi opakovaně informovala, že dotčené osoby se nezákonně vyhýbají placení televizních poplatků. O tom, že šetření proběhlo, byla žalobkyně informována dopisy ze dne 14. 2. 2013 a 30. 12. 2013. Žalobkyni bylo rovněž k její žádosti o informace ze dne 22. 1. 2014 sděleno, že u dotčených osob nedošlo k doúčtování dlužných poplatků ani zákonných přírážek, neboť nebyly naplněny podmínky ust. § 9 odst. 1 zákona č. 348/2005 Sb. Podle sdělení příslušného pracovníka útvaru správy a vymáhání televizních poplatků, který obě hotelové provozovny dotčených osob navštívil, nebyla v žádné z těchto provozoven zjištěna přítomnost většího počtu televizních přijímačů, než které dotčené osoby přihlásily. Neplacení televizních poplatků ze strany dotčených osob přezkoumávala na základě trestního oznámení žalobkyně také Policie České republiky.

Kontrolu nad tím, jak žalovaná hospodaří s veřejnými prostředky, zajišťuje dle zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 483/1991 Sb.“) průběžně Rada České televize a její dozorčí komise. Do působnosti Rady náleží mimo jiné také kontrola účelného a hospodárného využívání finančních zdrojů a majetku žalované podle schváleného rozpočtu, přičemž na zjištěné nedostatky Rada písemně upozorňuje generálního ředitele České televize. Poradním orgánem Rady ve věcech kontroly hospodaření je dle § 8a odst. 1 zákona č. 483/1991 Sb., dozorčí komise. Jejím úkolem je sledovat, zda jsou finanční zdroje a majetek žalované účelně a hospodárně využívány podle schváleného rozpočtu žalované v souladu s právními předpisy a s požadavky práva Evropských společenství. Údaje o výběru televizních poplatků jsou nadto obsaženy ve výroční zprávě o hospodaření, kterou Rada každoročně předkládá Poslanecké sněmovně. Výroční zprávy žalovaná též zveřejňuje na svých webových stránkách.

Vzhledem k výše uvedenému má žalovaná za to, že při vážení v kolizi stojících ústavně zaručených práv je třeba v tomto případě dát přednost základnímu právu na ochranu důvěrnosti majetkových poměrů poplatníků televizního poplatku před politickým právem žalobkyně na informace. Zatímco požadavek zveřejnění účetní závěrky obchodní společnosti

má své jednoznačné opodstatnění spočívající např. v umožnění získání informace o solventnosti obchodního partnera, jeho bonitě nebo stabilitě jeho obchodního vedení, poskytnutí informace o jednotlivých závazcích subjektu poplatku nebo o dílčích aspektech jeho movitého majetku sloužícího k podnikání nelze považovat za legální a legitimní zásah do důvěrnosti majetkových poměrů dotčených osob.

Žalobkyně v podání ze dne 27. 2. 2017 doplnila svá žalobní tvrzení. V podání mj. uvedla, že Z. D. přihlásil TV přijímače, jichž se týkala předmětná žádost, dne 24. 9. 2012 a nikoliv dne 27. 9. 2012, jak uvedla v žalobě. Společnost GSI INVEST s.r.o., pak TV přijímače přihlásila dne 10. 9. 2012 a nikoliv dne 25. 9. 2012.

Žalobkyně nově namítla, že žalovaná nezískává informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení. Televizní poplatky nejsou poplatky dle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (jenž byl od 1. 1. 2011 nahrazen daňovým řádem), ale jedná se o jinou podobnou povinnou platbu. Důvodem je skutečnost, že televizní poplatky nejsou příjmem veřejného rozpočtu. V této souvislosti žalobkyně poukázala na článek publikovaný JUDr. F. P. dne 1. 10. 2005 v časopise Daňový expert a citovala část týkající se skutkové podstaty trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona.

Žalobkyně dále uvedla, že žalovaná je v kontrole správnosti přihlášených TV přijímačů velmi omezena. Nemůže sama fyzicky kontrolovat počet přihlášených TV přijímačů a podnikatelů v jejich provozovnách. Žalovaná neví, zda jich podnikatel nemá více, zda přihlášené TV přijímače vlastní či nikoliv, nezná jejich cenu. Proto žalovaná ani nemůže disponovat informacemi o majetkových poměrech podnikatelských subjektů. Žalovaná nemá žádné právo, aby jí poplatník televizního poplatku prokazoval všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž sdělení či ověření byl vyzván. I proto nemůže získávat informace o majetkových poměrech těchto poplatníků

Z důvodové zprávy k zákonu č. 348/2005 Sb., dle žalobkyně vyplývá, že zákon nepředpokládá vstup žalované do obydlí, sídel nebo provozoven poplatníků. Takové kontroly prováděné žalovanou jsou jen plýtváním veřejnými prostředky poplatníků. Důkazem toho je i zjištění policejního orgánu o počtu 25 TV přijímačů v hotelu Zlatá hvězda (pracovník žalované při kontrole zjistil jen 6 TV přijímačů).

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 As 53/2007-85 se týká zjišťování majetkových poměrů správcem daně pro potřeby daňového řízení, a proto jej nelze na danou věc aplikovat. Žalovaná není správcem daně a žádné daňové řízení nevede, a proto se ani nedozvídá žádné informace o poměrech daňových subjektů. Informace o počtu TV přijímačů nepodává žádnou informaci ani o majetku (aktivech) podnikatelského subjektu, ani o jeho zdrojích (závazcích), tedy pasivech. Žalobkyně dále upozornila na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 33/2006 - 57, z něhož plyne, že teprve celkové příjmy po odečtení celkových výdajů mohou představovat informaci o majetkových poměrech, tak jak ji zná § 10 zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaná žádné informace o celkových příjmech ani o celkových výdajích poplatníků televizního poplatku nemá; má pouze dílčí údaj o počtu přihlášených TV přijímačů, a nemůže tedy podávat informaci o majetkových poměrech poplatníků – podnikatelských subjektů.

Ve vyjádření ze dne 20. 3. 2017 žalovaná konstatovala, že tvrzení obsažená v doplňujícím podání žalobkyně byla nepřipustně uplatněna až po uplynutí zákonné lhůty pro

podání žaloby. Skutečnost, že televizní poplatky nejsou poplatky dle daňového řádu, je podle žalované z hlediska možnosti aplikace § 10 zákona č. 106/1999 Sb., irrelevantní

Při ústním jednání před soudem konaném dne 22. 3. 2017 obě strany setrvaly na dosud uplatněných tvrzeních a procesních stanoviscích. K dotazu soudu, zda a jakým konkrétním způsobem hodlá změnit žalobní návrh, jak avizovala v doplňujícím podání ze dne 27. 2. 2017, žalobkyně uvedla, že žalobní návrh měnit nebude. Soud při jednání rozhodl, že nebude provádět dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě správního spisu; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, pokud žádost o poskytnutí informace směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt co nejdříve, nejpozději však do sedmi dnů, místo poskytnutí informace sdělit žadateli údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace.

Podle § 6 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., pokud žadatel trvá na přímém poskytnutí zveřejněné informace, povinný subjekt mu ji poskytne.

Podle § 10 zákona č. 106/1999 Sb., informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.

Podle § 2 odst. 2 zákona č. 348/2005 Sb., televizní poplatek se platí ze zařízení technicky způsobilého k individuálně volitelné reprodukci televizního vysílání, je-li šířeno prostřednictvím zemských rádiových vysílacích zařízení využívajících rádiové kmitočty vyhrazené pro šíření a přenos rozhlasového nebo televizního vysílání, družic nebo kabelových systémů (dále jen "televizní přijímač"). Toto zařízení se považuje za televizní přijímač i v případě, že si jej poplatník upraví k jinému účelu.

Podle § 3 odst. 2 zákona č. 348/2005 Sb., poplatníkem televizního poplatku je fyzická osoba nebo právnická osoba, která vlastní televizní přijímač. Jestliže drží nebo z jiného právního důvodu alespoň 1 měsíc užívá televizní přijímač fyzická osoba nebo právnická osoba, která není jeho vlastníkem, je poplatníkem tato osoba.

Podle § 5 odst. 3 zákona č. 348/2005 Sb., poplatník, který je fyzickou osobou, která je podnikatelem, platí rozhlasový nebo televizní poplatek z každého rozhlasového nebo televizního přijímače, který používá k podnikání nebo v souvislosti s ním; tím není dotčena povinnost platit poplatky podle ustanovení odstavce 1.

Podle § 5 odst. 4 zákona č. 348/2005 Sb., poplatník, který je právnickou osobou, platí rozhlasový poplatek z každého rozhlasového přijímače a televizní poplatek z každého televizního přijímače.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích těch žalobních bodů, které žalobkyně uplatnila v zákonem stanovené lhůtě, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který

tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Námitka žalobkyně, že žalovaná na předmětnou žádost nesprávně aplikovala § 10 zákona č. 106/1999 Sb., není opodstatněná. Informace, jejichž poskytnutí se žalobkyně předmětnou žádostí domáhala, jsou vskutku informacemi o majetkových poměrech dotčených osob - poplatníků televizního poplatku, kteří nejsou povinnými subjekty ve smyslu § 2 zákona č. 106/1999 Sb., přičemž se jedná o informace získané žalovanou na základě zákona č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích a o změně některých zákonů, jenž nepochybně patří mezi „zákony o poplatcích“. Takovou informaci žalovaná podle § 10 zákona č. 106/1999 Sb., žadateli poskytnout nemůže a nesmí.

Předně je třeba uvést, že žalobkyní požadované informace nejsou zveřejněnými informacemi, na které by dopadalo ustanovení § 6 zákona č. 106/1999 Sb., zakládající mj. oprávnění žadatele trvat na přímém poskytnutí již zveřejněné informace. Za zveřejněnou informaci se považují pouze ty informace, které podle § 5 zákona č. 106/1999 Sb., zveřejňuje povinný subjekt. Žalovaná nicméně žalobkyní požadované informace o počtu TV přijímačů přihlášených v konkrétní den dvěma označenými poplatníky na adresách uvedených v žádosti nikdy nezveřejnila. K argumentaci žalobkyně, že požadované informace jsou informacemi, které jsou zveřejněny na nejrůznějších webových stránkách a portálech, soud uvádí, že obsah těchto webových stránek nelze přičítat žalované. Žalovanou nelze nutit k tomu, aby žalobkyni poskytla určité informace jen proto, že tyto informace zveřejnil někdo jiný. Žalovaná je povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., a při poskytování informací je povinna postupovat striktně podle tohoto zákona. Pokud jí ustanovení § 10 zákona č. 106/1999 Sb., poskytnutí požadovaných informací zakazuje, nesmí je žalobkyni poskytnout, i kdyby takové informace skutečně někdo jiný zveřejnil. Soud pouze na okraj dodává, že lze důvodně pochybovat o tom, že na webových stránkách, na něž žalobkyně odkazuje (www.booking.com aj.), lze dohledat právě ty informace, jejichž poskytnutí se předmětnou žádostí domáhala, tj. informace o počtu TV přijímačů přihlášených v konkrétní den dvěma jí označenými poplatníky na adresách uvedených v žádosti.

Klíčovou námitkou žaloby je námitka zpochybňující závěr žalované, že údaj o tom, kolik TV přijímačů přihlásil konkrétní subjekt, je informací o majetkových poměrech tohoto subjektu. Soud má ve shodě s názorem žalované za to, že údaj o počtu TV přijímačů přihlášených konkrétním podnikatelem – fyzickou či právnickou osobou jakožto poplatníkem televizního poplatku, je údajem, který vypovídá o jeho majetkových poměrech, neboť z něj plyne, kolik movitých věcí - TV přijímačů - má daný podnikatel ve svém držení na určitém místě, ať již z titulu vlastnického práva, nájmu apod. Sama žalobkyně připouští, že TV přijímač má určitou hodnotu vyjádřitelnou penězi. Lze důvodně předpokládat, že TV přijímače užívané podnikateli v souvislosti s výkonem jejich podnikatelské činnosti nebudou mít hodnotu 500,- Kč, což je spodní hranice žalobkyní uvedeného „odhadu“ ceny, ale budou mít hodnotu mnohem vyšší. Žalobkyní požadovaný údaj o počtu přihlášených TV přijímačů tedy vypovídá o tom, jaké množství movitých věcí (majetku) v podobě TV přijímačů má ten který podnikatelský subjekt, ať již z jakéhokoli titulu, ve svém držení na určité adrese, a proto se nepochybně jedná o informaci vypovídající o majetkových poměrech dané osoby, bez ohledu na to, že z ní nevyplývá přesná hodnota přihlášených TV přijímačů.

Výklad pojmu „majetkové poměry“ podal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 As 53/2007-85, v němž konstatoval, že „při výkladu majetkových poměrů je nutno vyjít především z výše uvedených druhově vymezených zákonů, na jejich základě získávají povinné subjekty příslušné informace. Majetkové poměry fyzických osob a právnických osob tak tvoří zejména jejich příjmy, které mohou být peněžité, ale i naturální, vlastnictví bytů, nebytových prostor a jiných nemovitých věcí, peněžních prostředků, pohledávek, majetkových práv apod. Za majetkové poměry fyzických a právnických osob lze za daných okolností považovat nejen aktiva, nýbrž i jejich pasiva a je bez významu, zda jsou tyto závazky vůči soukromoprávnímu subjektu, či vůči státu.“ Tento výklad lze vzhledem k jeho obecné platnosti vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Skutečnost, že Nejvyšší správní soud k němu dospěl ve věci, která se týkala daňového řízení, na jeho použitelnosti nic nemění.

Z uvedeného výkladu vyplývá, že informací o majetkových poměrech určité osoby jsou také údaje o jejich závazcích, a to jak vůči státu, tak také jiným soukromoprávním entitám. Takovým závazkem je i povinnost platit televizní poplatek podle zákona č. 348/2005 Sb. Poskytnutím informace o počtu přihlášených TV přijímačů by žalovaná de facto poskytla žalobkyni též informaci o konkrétní výši veřejnoprávního závazku spočívajícího v poplatkové povinnosti dotčených osob, kterou by s ohledem na pevnou měsíční výši televizního poplatku 135,- Kč za jeden televizor (§ 6 zákona č. 348/2005 Sb.) bylo možno zjistit jednoduchým výpočtem.

Názor žalobkyně, že částky měsíčně hrazené za televizní přijímače nemohou mít při jejich stávající výši žádný vliv na výši majetku dotčených osob, nelze akceptovat. U fyzických osob – podnikatelů a právnických osob závisí celková výše poplatku na počtu přihlášených TV přijímačů. Při jejich větším množství (například v případě poplatníka provozujícího velký hotel) se již bude jednat o nezanedbatelnou částku. Podstatné ale je především to, že zákon nerozlišuje informace o majetkových poměrech podle jejich výše. Zákonná výluka zakotvená v § 10 zákona č. 106/1999 Sb., proto dopadá i na takové informace o majetkových poměrech dotčené osoby, které se týkají jejich majetku či závazků nízké hodnoty.

Z téhož důvodu je pro rozhodnutí soudu v dané věci nepodstatná skutečnost, že hodnota ostatního majetku dotčených osob, ať již se jedná o movitý majetek nacházející se na stejné adrese jako přihlášené TV přijímače, či o nemovitý majetek zapsaný ve veřejně dostupném registru (katastr nemovitostí), bude s největší pravděpodobností mnohem větší, než hodnota přihlášených TV přijímačů či možná hodnota plateb spojených s jejich užíváním nebo pořízením. Zákon ostatně žalované neumožňuje zkoumat hodnotu ostatního majetku dotčených osob a poměřovat ji s hodnotou přihlášených TV přijímačů, s výší poplatkové povinnosti daného poplatníka či s možnou hodnotou plateb spojených s užíváním nebo pořízením TV přijímačů, nehledě k tomu, že žalovaná tyto údaje (s výjimkou výše poplatkové povinnosti) vůbec nemá k dispozici.

Na tomto místě soud považuje za vhodné poukázat na zřejmou paralelu s poskytováním informací o majetkových poměrech osob – daňových subjektů, které v průběhu daňového řízení získá správce daně na základě zákonů o daních. Žadatel o informaci nepochybně nemá právo na to, aby mu správce daně poskytl informaci, jakým konkrétním movitým majetkem, např. kolika automobily, při výkonu podnikatelské činnosti disponuje ten který daňový subjekt. Stejně tak se nemůže na správci daně s úspěchem domáhat poskytnutí informace o konkrétní výši daňové povinnosti určitého daňového

subjektu, ať už je její výše jakákoliv (třeba i zanedbatelně nízká). Takové informace se totiž úzce týkají majetkových poměrů soukromých osob a správce daně je případným žadatelům neposkytne právě s odkazem na § 10 zákona č. 106/1999 Sb., tedy z důvodu ochrany důvěrnosti majetkových poměrů osob, které nejsou povinnými subjekty. Informace, jejichž poskytnutí se žalobkyně domáhala předmětnou žádostí, mají obdobný charakter (počet automobilů – počet TV přijímačů; výše daňové povinnosti – výše televizního poplatku), a proto jí rovněž není možné tyto informace poskytnout.

Údaje z účetních závěrek, které mají obchodní společnosti, a tedy i společnost GSI INVEST s.r.o., ze zákona povinně zveřejňovat ve sbírkách listin rejstříkových soudů, jsou předně *zcela jiného charakteru* než informace, jejichž poskytnutí se žalobkyně domáhala na žalované předmětnou žádostí. Tyto údaje navíc zveřejňují, resp. mají zveřejňovat nikoliv povinné subjekty, ale samotné osoby soukromého práva, jichž se tyto údaje týkají. Z vypovídací hodnoty údajů z účetních závěrek proto nelze činit naprosto žádné závěry, jež by měly význam pro posouzení zákonnosti aplikace § 10 zákona č. 106/1999 Sb., na informace požadované žalobkyní v projednávané věci.

Ustanovení § 10 zákona č. 106/1999 Sb., zakazuje povinnému subjektu poskytnout *jakékoliv* informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, jež byly získány na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení. Výluka z práva na poskytnutí informací zakotvená v tomto ustanovení tedy nedopadá jen na informace o *celkových majetkových poměrech* dotčených osob, spočívajících v rozdílu mezi jejich celkovými příjmy a celkovými výdaji, ale též na informace o majetkových poměrech, které lze označit za dílčí. Stejně jako finanční úřad neposkytne případnému žadateli informaci o aktuálním stavu finančních prostředků na účtu daňového subjektu, která je také pouze dílčí informací o jeho majetkových poměrech, nemůže žalovaná poskytnout informaci o (všech) TV přihlášených přijímačích, které jsou v držení konkrétního poplatníka televizního poplatku.

Citace z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 33/2006 - 57, jehož se žalobkyně dovolává, je zjevně vytržená z kontextu. Věc, kterou Nejvyšší správní soud tímto rozsudkem řešil, se totiž týká zcela jiné problematiky, a sice poskytování informací o platbách poskytnutých zdravotní pojišťovnou jejím jednotlivým smluvním zdravotnickým zařízením.

Námítka, že zákon č. 348/2005 Sb., nelze považovat za zákon o poplatcích ve smyslu § 10 zákona č. 106/1999 Sb., v žalobě vůbec nezazněla. Tuto námitku žalobkyně poprvé uplatnila až v doplňujícím podání ze dne 27. 2. 2017, tj. až po uplynutí dvouměsíční lhůty stanovené zákonem pro podání žaloby a případné rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.), a proto k ní soud nemohl při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlížet.

Tato námitka by nebyla úspěšná ani v případě, že by ji žalobkyně uplatnila včas. Ustanovení § 10 zákona č. 106/1999 Sb., nevyžaduje, aby se jednalo výhradně o poplatky ukládané podle zákona o správě daní a poplatků či podle daňového řádu, ani z něj nelze dovodit, že se jedná pouze o ty poplatky, které jsou příjmem veřejného rozpočtu. Jediným požadavkem je, aby šlo o „zákon o poplatcích“, a tuto charakteristiku zákon č. 348/2005 Sb., nepochybně splňuje, jak je patrné nejen z jeho názvu, tak i z předmětu úpravy, jímž jsou rozhlasové a televizní *poplatky*. Z těchto důvodů je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela irelevantní pasáž z článku publikovaného JUDr. F. P. dne 1. 10. 2005

v časopise Daňový expert, která se zabývá skutkovou podstatou trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, nehledě k tomu, že v době vydání napadeného rozhodnutí již byl tento trestní zákon několik let zrušen a nahrazen novou úpravou.

Neobstojí ani námitka, že ze strany žalované došlo k překročení mezí správního uvážení. Při aplikaci ustanovení § 10 zákona č. 106/1999 Sb., k žádnému správnímu uvážení ze strany žalované nedochází. Dospěje-li žalovaná k závěru o nutnosti aplikace uvedeného ustanovení, nemá žádný zákonem vymezený prostor pro správní uvážení; jediným možným postupem, který v takovém případě přichází v úvahu, je to, že požadovanou informaci žadateli neposkytne.

To, že žalovaná je při kontrolách správnosti počtu přihlášených TV přijímačů zákonem omezena, nemá naprosto žádný vliv na povinnost žalované odmítnout poskytnutí takových informací, na které dopadá ustanovení § 10 zákona č. 106/1999 Sb. Totéž platí i pro subjektivní mínění žalobkyně o nízké efektivitě kontrol prováděných žalovanou za účelem ověření souladu přihlášených TV přijímačů se skutečným stavem.

Soud nevešel ani na námitky, v nichž žalobkyně poukazuje na existenci veřejného zájmu na kontrole nad hospodařením žalované. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 As 53/2007 - 85, „*jakkoliv lze chápat pohnutky stěžovatele a jeho veřejný zájem na kontrole orgánů veřejné moci a jejich činnosti, nelze odhlédnout od faktu, že jím požadované informace se týkají majetkových poměrů a osobních údajů osob a jejich soukromoprávní charakter je tím důvodem, který jejich obecnému poskytování brání. Z tohoto důvodu ani nemůže existovat veřejný nárok na přístup k těmto informacím, byť jsou shromažďovány a uchovávány orgány veřejné moci*“. Tento závěr je třeba vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Žalovaná sice není typickým představitelem veřejné moci, je však povinným subjektem, který na základě veřejnoprávního zákona o (rozhlasových a televizních) poplatcích při své činnosti získává informace o majetkových poměrech fyzických a právnických osob - poplatníků, které nejsou povinnými subjekty. Poskytnout takové informace žalobkyni jí zapovídá § 10 zákona č. 106/1999 Sb.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. března 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová